

ANY XV

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

Núm. 715

Notes i Comentaris

La Societat de Nacions

La guerra a Abissínia ha provocat un moviment universal de repulsió contra el feixisme italià. I tota l'atenció del món auvi és absorvida per les noves que arriben del front de guerra, però també per les d'aquesta altre guerra de la diplomàcia que s'està lliurant dies ha a Ginebra. Els observadors més impulsius i impacients d'aquesta doble lluita desconfien de tanques conferències, de tantes sessions públiques i secretes i de tants consells, ponències, juntes i comitès.

Nosaltres, però, encara creiem — o volem creure i ens esforcem a creure, — que no tots som boigs i que tard o aviat la llum guadora de Ginebra ens alliberarà del tenebrós pesombre que plana damunt la terra.

Art etiòpic?

Tota aquesta setmana passada «La Veü de Catalunya» del dimarts ha passat d'unes mans a altres al cafè del Casino i ha provocat molts comentaris i ironies. Tot per culpa d'haver publicat un gravat amb l'epígraf «Art etiòpic».

La publicació d'aquest dibuix ens ha recordat una altra facècia periodística: la publicació d'un *pareado* al «Noticiero», ja fa algun temps. Per una broma, massa pesada per cert, d'un linotipista, sota una nota de darrera hora que passà sense corregir i que donava compte de l'arribada de l'ambaixador francès Mr. Cambon, deia: «Ah, si? Pues tócame un ..., tócame un ...»

L'esplai del linotipista, ja no cal dir-ho, va produir un daltabaix.

Carrer de Tomàs Balvey

Els nostres lectors hauran pogut llegir que és acordat donar el nom de Tomàs Balvey a un carrer de nostra ciutat.

Subratllem amb la major satisfacció aquest acord que fa honor a la ciutat, tant com als veïns que l'han proposat a l'Ajuntament. Tomàs Balvey no és un propietari ni un rendista. Tomàs Balvey, historiador de Cardedeu i insigne vallesà, és mereixedor que la capital del Vallès perpetuï en un dels seus carrers el seu nom il·lustre.

El Rei d'Itàlia

Un lector, apassionat amb els esdeveniments internacionals d'actualitat, ens ha fet una pregunta desconcertant. Ens pregunta si és cert que a Itàlia hi ha rei encara i si aquest rei és Víctor Manuel II.

Xiulet a temps

Suara al Majestic es representà «Luisa Fernanda». Ja en el desenllaç de l'obra, hom sap que el tenor còmic surt a avisar la tiple que l'altre tenor, el seriò, la vol veure i no es resigna que ella es casi amb el bariton. Diu que l'ha trobat a Portugal i afegeix que de seguida sortirà, perquè... *ahora, con el invento del ferro-vía...*

I tantost el tenor còmic va a fer un xiulet per completar la frase, simulant el tren, xiula un tren de debò que passa per la via propera al teatre i aquell xiulet és tan oportú i tan estrident, que per uns moments s'interromp la representació.

Ningú no hi comptava.

«Un momento...»

Una altra tarda, al mateix Majestic es passa un film perfectament dramàtic. L'espectador és corprès d'emoció. I en una escena culminant un personatge exclama: — *Un momento. Un momento...*

En efecte, l'acció dramàtica és interrompuda i podem llegir: «Granollers, 6. Sants, 1.»

Fet aquest aclariment tan importat, rebut amb fort picament de mans, el drama és reprès i es descabdella normal fins a la seva fi.

La pau del món

Els reportatges cinematogràfics que veiem a Granollers són d'una actualitat que esfereïx. Quan es posen a enterrar el rei de Bèlgica, per exemple, i a fer-li funerals, els aficionats arriben a témer que s'hauran de posar dol per a anar al cinema, si no canvien el disc.

Bé; suara aparegueren en el llenç del Majestic les figures tan conegudes d'Eden, Laval i altres polítics internacionals a Ginebra. «Por la paz del mundo», era el títol de la informació. I aclaria: *Tal i tal i tal, que han salvado al mundo de los horrores de la guerra.*

Efectivament, el dia abans els italians havien envaït el país etiòpic i l'Avi Sínia, a Granollers i a tot el món—ves qui li havia de dir!—era d'una tràgica actualitat.

Si vols un despertador bonic, bo i per poc diners, repassa l'aparador de Can Clot de Granollers.

Joieria i Rellotgeria «Clot», Anselm Clavé, 11: Granollers

Bombons i Pastes de Te de la Casa Llibre...

Pastisseria Brustenga

Per l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana

Evolució de l'Escola Catalana

Són ja molt llunyans els temps que l'escola catalana es distingia sobretot pel seu contingut ideològic. Aquest era aleshores l'eix fonamental, i gairebé tota l'activitat de l'escola girava entorn seu. Però l'Escola catalana ha evolucionat, i sense perdre el seu ideari, ha esdevingut escola d'avançada, escola sensible a tota mena d'innovacions pedagògiques.

Això cal dir-ho moltes vegades, encara hi ha molts pares que tenen de l'Escola catalana un concepte ben allunyat de la realitat actual. Algunes de les nostres escoles d'ara es poden posar al costat d'aquelles institucions que en altres països han obtingut un renom internacional i que influeixen en l'ambient pedagògic nacional. I, tant els locals com el material, com l'ensenyament i la seva metodització admeten la comparança amb les millors escoles de l'estranger.

Potser n'hi ha alguna que no reuneix totes les condicions que voldríem per a una escola catalana; però no deixa de treballar per tal d'obienir-les. I els mestres i els pares i la Protectora posen el seu màxim esforç perquè cada escola nostra esdevingui la millor escola del poble, la millor escola del districte.

Aquest millorament constant, és perquè les nostres escoles mantenen el seu ideal. I aquest ideal, que senten i viuen profundament, fa impossible el seu encarcament, la seva fossilització. Una escola nostra no pot esdevenir mai, però, d'un sistema d'escampar amb més o menys èxit uns determinats coneixements; una escola nostra mai no pot creure que ja ha assolit la perfecció; cal que visqui sempre amb el daler d'assolir-la.

Tots els pares haurien de pensar que una escola catalana d'avui dona un ensenyament complet als seus fills i que, ultra això, els desvetlla un entusiasme, un sentit ideal de les coses que més tard han d'influir en la vida del futur ciutadà.

I aquest sentit influirà també en el caràcter de les futures generacions la qual cosa és molt important per a la col·lectivitat; tant important, que la manca de caràcter és una de les més fortes dificultats que ofereix l'assoliment del nostre ideal polític.

Per això i perquè arribi el dia en que cap localitat de Catalunya estigui mancada de la seva escola catalana, és pel que l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, fa insistent la seva demanda de nous socis, per a poder comptar amb els cabals indispensables per a poder portar a terme tan bell ideal.

JOSEP PARUNELLA